

De Tao van de Zwijgzaamheid

In de oude wereld vroeg een leerling aan de meester:

"Meester, waarom zwijgt u zo vaak?"

De meester glimlachte.

Maar zei niets.

De leerling wachtte.

De meester bleef stil.

Een minuut verstreek.

Toen nog één.

De leerling begon ongemakkelijk te worden.

"Meester?"

Nog steeds geen antwoord.

Uiteindelijk stonden ze op en liepen verder.

Na een lange wandeling bereikten zij een heuvel.

Beneden hen lag een dorp.

Mensen liepen over het plein.

Er werd gepraat.

Gediscussieerd.

Geroepen.

Overtuigd.

Gecorrigeerd.

Onderbroken.

De meester wees naar beneden.

"Wat hoor je?"

"Veel stemmen."

antwoordde de leerling.

"En hoeveel luisteren er?"

De leerling keek opnieuw.

Nu zag hij het.

Bijna iedereen sprak.

Vrijwel niemand luisterde.

Ze liepen verder.

Aan de rand van het bos kwamen zij bij een vijver.

Het water was spiegelglad.

De meester pakte een steen.

En gooide hem in het midden.

Rimpels verspreidden zich over het oppervlak.

"Kun je jezelf nu zien?"

vroeg hij.

"Nee."

Ze wachtten.

Langzaam werd het water weer rustig.

De weerspiegeling keerde terug.

"En nu?"

"Ja."

De meester knikte.

"De geest werkt vaak hetzelfde."

De leerling bleef stil.

Voor het eerst die dag voelde hij geen behoefte om direct een vraag te stellen.

Ze gingen zitten onder een oude boom.

De bladeren ritselden zacht in de wind.

Na een tijdje sprak de meester.

"Veel mensen denken dat wijsheid ontstaat door spreken."

Hij keek naar de lucht.

"Maar veel wijsheid ontstaat door luisteren."

De leerling knikte.

Dat klonk eenvoudig.

Maar tegelijkertijd wist hij hoe moeilijk het was.

Want terwijl iemand sprak, was zijn eigen geest vaak al bezig met antwoorden.

Met argumenten.

Met meningen.

Met wat hij straks zelf wilde zeggen.

De meester leek zijn gedachten te lezen.

"De meeste mensen luisteren niet om te begrijpen."

zei hij.

"Waar luisteren zij dan voor?"

"Om te reageren."

De leerling moest lachen.

Omdat hij wist dat het waar was.

Ze liepen verder.

Onderweg kwamen zij een oude timmerman tegen.

Hij werkte zwijgend.

Geen grote verhalen.

Geen indrukwekkende woorden.

Alleen aandacht.

De plank paste perfect.

De verbinding was sterk.

Het werk sprak voor zichzelf.

"Waarom praat hij zo weinig?"

vroeg de leerling.

De meester glimlachte.

"Omdat zijn werk al spreekt."

De zon stond inmiddels laag aan de hemel.

"Is zwijgen dan altijd beter dan spreken?"

vroeg de leerling.

"Nee."

antwoordde de meester.

"Zwijgen uit angst is geen wijsheid."

"Zwijgen uit lafheid evenmin."

"En zwijgen wanneer waarheid gesproken moet worden,
kan zelfs schadelijk zijn."

De leerling luisterde aandachtig.

"Wat is zwijgzaamheid dan wel?"

De meester keek naar de horizon.

"Het vermogen om niet ieder geluid dat in je opkomt
naar buiten te brengen."

De wind streek door het gras.

"Niet iedere gedachte verdient woorden."

"Niet iedere mening vraagt om een podium."

"Niet iedere discussie vraagt om jouw deelname."

De leerling glimlachte.

Dat herinnerde hem aan mensen die overal een mening over hadden.

En vaak het minst luisterden.

Ze bereikten een rivier.

Het water stroomde rustig voorbij.

"Zie je de rivier?"

vroeg de meester.

"Ja."

"Zij maakt geluid."

De leerling luisterde.

Het zachte stromen was hoorbaar.

"Maar zij schreeuwt niet."

De meester glimlachte.

"Toch bereikt zij uiteindelijk de zee."

De eerste sterren verschenen.

"Onthoud dit."

zei de meester.

"De luidste stem is zelden de wijste."

Hij keek naar de hemel.

"En de mens die voortdurend spreekt,
hoort vaak niet meer wat het leven hem probeert te vertellen."

De leerling keek naar de rivier.

Voor het eerst begreep hij waarom de meester soms zo lang zweeg.

Niet omdat hij niets wist.

Maar omdat stilte soms meer ruimte geeft aan waarheid dan woorden.

En terwijl de nacht over het landschap viel, ontdekte hij iets merkwaardigs.

De stilte was niet leeg.

Zij was vol.

De praatgrage mens vult iedere stilte.

De zwijgzame mens onderzoekt haar.

Daarom spreekt de wijze wanneer woorden iets toevoegen.

En zwijgt hij wanneer woorden alleen maar geluid zouden zijn.

Want wie voortdurend spreekt,
hoort vooral zichzelf.

Maar wie leert luisteren,
hoort soms iets dat groter is dan zijn eigen stem.

Zoals de maan zichtbaar wordt
wanneer de wolken uiteengaan,

zo wordt inzicht vaak zichtbaar
wanneer de geest eindelijk stil genoeg wordt om het te ontvangen. 🕊️🌿

Haribol 🙏🌿

Misschien raakt deze Tao wel aan iets wat jij zelf steeds vaker benoemt: de waarde van stilte. Niet als afwezigheid van communicatie, maar als ruimte waarin werkelijk luisteren mogelijk wordt. In een tijd waarin iedereen zendt, post, reageert en zijn mening deelt, wordt zwijgzaamheid bijna een vorm van vakmanschap. 🕉️✨🌙